

דברי הכפר

חג שמחה

ל"ג בעומר

מה יש באש / לאה נאור

אני אוהב להסתכל
עמוק אל תוך המדורה
באש יש סוד. באש יש סוד
חשוב נורא .

בעצם כל הלהבות
שצוחקות שם ורוקדות,
הם חבורה פיות טובות ,
שבאו מן האגדות .

והגיצים השובבים,
עפים, קופצים ומתפזרים ,
הם תינוקות של כוכבים
אשר ברחו מן ההורים .

ואם זורקים עלה לאש ,
מה הוא לוחש, מה הוא לוחש ?
על מה רוגזים שם העצים
ומי מעיף את הגיצים ?

אני אוהב להסתכל
אל תוך האש ולנחש
את הסודות החשובים
שיש לאש.

גיליון מס' 2569 י"ט אייר תשע"ט * 24 במאי 2019

כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: שושנה שרקי sachlav@outlook.com

**בצער רב אנו מודיעים
על פטירתה בשיבה טובה
של חברתנו**

אליס נמלי

ז"ל

ומשתתפים בצערם של

דני, איתן ואורה

וכל בני המשפחה

שלא תדעו עוד צער

נפרדים מאליס

אליס (עליזה מוס) נולדה בלונדון בפברואר 1922 להוריה סימה ומשה, משפחה מבוססת.

בשנת 1940 נשלחה ע"י תנועת הבונים אנגליה להכשרה בכפר קטן בשם בלייבור, בתנאים קשים, ולאחר מכן לצ'יברס. בתקופת הבליץ הייתה בלונדון, ולימים סיפרה איך ירדו כל לילה עם המצעים לתחנת הרכבת התחתית, ששימשה כמקלט.

ב"חוה" – דיויד אידר פארם, פגשה את שלום פורט (וחברים רבים נוספים), והם נישאו ב-1944.

עקב מום בלב ממנו סבל שלום, הם עלו ארצה בנובמבר 1946 לא בעליה הבלתי ליגלית, אלא ב"עליה ד" – במסווה של תיירים, באוניה טרנסילבניה.

דני נולד בשנת 1947, ונשאר עם אליס בחדרה, בעוד שלום עלה למנסורה ביולי 1948. ב-1951, כמצוות הימים ההם, עברתו את שמם מפורט לנמלי.

איתן נולד (כיתת עשור), ולאחר מספר שנים נוספה למשפחה אורה (חרמון).

כלבתם הקטנה והחמודה, "לבני", זכורה לכל מי שהיה אז בקיבוץ, והייתה מראשוני הכלבים במשק, אולי הראשונה ממש.

בשנת 1966 נפטר שלום ממחלת לב, כשאורה הייתה רק בת חמש. שנים לא קלות עברו על אליס, מעבר לקשיי היומיום הרגילים של כל החברים.

בשנים האחרונות אליס לא הייתה במיטבה, לכן חלקנו לא מכירים אותה, וחלקנו לא זוכרים את השנים בהן הייתה פעילה ותורמת בחיי הקיבוץ.

שיטוט בארכיון מזכיר לנו שאליס הייתה רכזת קניות במשך שנים. ניהלה ביד רמה את התקציב הדל, ויידעה את החברים ומרכזי הענפים מה קורה בתחום. בדצמבר 1973 (לקראת סוף מלחמת יום כיפור), כתבה בדברי:

מצב השוק מנקודת הראות של מרכזת הקניות

אחר פרוץ המלחמה באזורנו, ובגלל מצב הדלק בכל העולם, נוצרו קשיים רבים. במילים ספורות, כמעט כל דבר שאנו צריכים היום, אם זה לבית, או בגד, או אוכל, איכשהו נתקלים בחוסר חומרים או בחוסר אנשי מפתח ופועלים פשוטים. לכן, לא קל היום לקנות ולהשיג מה שאנו צריכים או רוצים. ואם יש להשיג חומרים, המחיר אחר לחלוטין ממה שחשבנו קודם לכן. למשל:

ראש לפיירסייד עלה 12 ל"י לפני שנה, ועכשיו – 27 ל"י.

פיירסייד עצמו היה 95 ל"י, ועכשיו – 195 ל"י.

עץ עלה 750 ל"י לקוב, עכשיו – 1,500 ל"י.

דורה, שהוא האוכל לבהמות, היום עולה 440 ל"י לטונה, ויעלה **פי שלוש** אחרי ינואר 1974.

ספל, שאנו משתמשים ושוברים יום יום, עלה 92 אג', ועכשיו – 1.38 ל"י.

גרעינים, בוטנים ושומשום עלו במחיר, וכמו כן קשה להשיגם. לכן קשה להשיג שמן לבישול, חלבה, ושלווה...

ונוסף לכל זה, מצב התחבורה בארץ מקשה על המצב כולו, כי אם יש להשיג חומרים, אין תמיד אוטו להביא את הסחורה הביתה...

כדאי שהצבור שלנו גם יבין מה שמתרחש, כדי שלא יצפה לניסים ונפלאות.

בהמשך עבדה אליס בגמדה, במפעל הבונים (באבטחת איכות), ובשנות השמונים ניהלה במסירות את חנות הבגדים (הלבשה) לחברים.

אישה עדינה, נאה ובלונדינית, מעורבת ונדיבה. קראה תמיד את העיתון מהתחלה ועד הסוף.

אליס כאבה את ההתדרדרות של חדר האוכל, שהוזנח בשנות השבעים והשמונים, ושל מצב השיכון במשק. לפני 40 שנה כתבה מילים שמתאימות כל כך גם לימינו:

בעקבות השיחה בנושא שיכון.....

השיחה בנושא מגמות שיכון שהתקיימה השבוע הייתה מעניינת, אך בכל זאת לא נכנסנו מספיק לעומק הנושא. לפי דעתי, בנקודה על הרחבת שיכונים בני 48 מ"ר, חסרה אינפורמציה מדויקת.

גם ברור, שאם נסכים להרחיב עוד כמה דירות כאלה, מישו יהיה חייב (חוץ מאלק), להיות אחראי, על מנת לזרז את העבודה. כי להעביר חברים לחצי שנה עד שנה לבית אחר באופן זמני – עולה כסף. וזה לוקח בתים, שאחרת היו עומדים לרשות הקליטה. היה גם ברור במשך הוויכוח, שעלינו לחשוב על בניינים אחרים שחשובים לנו מאוד:

א. חדרי לרוקים (חוזרי צבא).

ב. הרחבת חדר האוכל.

ג. מקום ציבורי (לא מועדון), שאפשר לראות בו סרטים והופעות, לשחק בדמינטון, וכו'. גם זה חשוב היום!

ב-1985, לקראת חג הארבעים, יזמה אליס את מפעל "שורשים" – הנצחת קורות החיים של החברים, למען הדורות הבאים. רחל אבידור הצטרפה אליה, ויחד פרסמו את הפרויקט ב"דברי", קנו נייר דפדפת "קוורטו" וחילקו לחברים, כדי שהקלסר ובו תולדות החברים יהיה אחיד ואסתטי. "למען יידעו ילדינו, נכדינו, ונינינו, מי היו המייסדים, הבונים והממשיכים של המקום הזה, שהוא יקר לכולנו".

הקלסר ובו סיפורי החיים הונח "על כיסא בחדר וייצמן", וכולם הוזמנו לעיין בו. לאחר שראו אליס ורחל שלא כל אחד מסוגל לכתוב, התרחב הפרויקט לראיונות אישיים, שהוקלטו על קסטות של טייפ-רקורדר. ראיונות אלה הם אוצר של ממש, והם הועברו למדיה דיגיטלית ושמורים בארכיון.

ב-1995 התחזקה הידידות רבת השנים שהתקיימה בין אליס ואיזי פוזנר (גם הוא ותיק "החוה"), והפכה לקשר אינטימי, ובינואר 1996 חזר איזי לכאן.

כולנו ראינו את האושר שהביא לחייה של אליס, כשבחר לחיות את שנות השיבה שלו כאן, כשהוא מלווה אותה בטוב ובפחות טוב, ומספק לה רוגע ושמחה; יחד עם המשפחה המורחבת והמטפלת המסורה - ג'וי. טוטסי ומשפחתה עזרו ותמכו, ובשנים האחרונות באה לגור כאן גם אחותה בלה.

לאורך התקופה הממושכת בה התדרדר מצבה של אליס, היא נשארה נעימה וחייכנית, נהנתה ממוסיקה (שגרמה לה לתופף בשמחה), ומתשומת הלב של כל החולפים על פניה.

נזכור את אליס יושבת על המרפסת, יד ביד עם איזי, ומחייכת.

למשפחות נמלי, דיוויס, עמר, ופוזנר – ובעצם לכולנו, נתנחם בגיל המופלג אליו הגיעה, ובכך שהייתה מוקפת אהבה, מסירות, ואיכפתיות.

יהי זכרה ברוך.

רחל גינת

9/5/2019

אמא

חשבתי שתישארי איתנו לעוד זמן רב.
הגעת לגיל 97 ולא היית בריאה אבל זה
לא מנע ממך להמשיך בעבר, אז למה
עכשיו?

המטפלת היקרה שלך – ג'וי - טיפלה בך
במסירות כה רבה וביחד התעליתן על
קשייך הבריאותיים מספר פעמים לאורך
השנים.

כנראה שכעת שבעת. היה לך מספיק.
לפחות 19 שנה עברו מאז שהתחלת
לשכוח קצת ולהתבלבל, אבל משכת
בחוזקה ולא ויתרת, בעיקר בעידודו
וניצוחו של איזי היקר שתמיד היה זורק
בעידוד מן הצד:

You tell them, girl

גם כשהזכרון כבר נחלש והיה קשה לך לבטא את מה שרצית להגיד, המשכת
להתבטא בדרכך שלך שלעיתים היתה משעשעת ומצחיקה ובעקבות כך זכית
לחיבוק חזק ונשיקה.

אבל מה שחשוב היה זה שהייתה לי אמא. לא משנה בכלל אם במצב טוב או
במצב פחות תקין, העיקר שהיית שם. ואת זה ניסיתי לשמר. אולי באנוכיות
מסויימת לא רציתי לשחרר.

פחדתי שתעזבי אותי גם אם את לא תמיד זכרת בדיוק מי אני. זה לא בהכרח
הפריע לי, כי ידעתי שכעבור שעה שוב תזכרי אותי.
כשלא ראית כבר כל כך טוב, זיהית את קולי. הרבצת חיוך ויצרת שיחה, גם אם
לא היה קשר בין מילה למילה. זה לא שינה את עצם העובדה שאת עדיין מזהה.

דמנציה, מחלה כה ארורה, ואיכשהו הצלחת למשוך לתקופה כה ארוכה. אני
חושבת שאולי הסוד לכך הייתה האהבה שעטפה אותך כמו שמיכה והורעפה
עליך ללא הגבלה.

מוזיקה תמיד העירה אותך מנימנום או תרדמה ובשמחה תופפת על כל שולחן
או קערה.

עכשיו כנראה עדיפה לך הדממה. חווית מספיק ואת עייפה.
תודה לך אמא יקרה עבור כל האהבה ועבור כל התמיכה שנתת לי ולבנים ללא
שום תנאי והגבלה.

את תהיי מאד מאד חסרה לי.

תמסרי ד"ש חמה שם לכל החבורה, החברה מה'חוג' שבטח יושבים סביב כוס תה ועוגה, מסורת של חבורת ותיקים מצחיקה, זו שחלקית את המקום הזה יסדה. תמשיכו את המסורת שלכם שם למעלה ואנחנו נאהב אתכם כאן מלמטה, נסתכל על צילומים ונתנמס בערביי נוסטאלגיה. תודה לך אמא על כל מה שעשית למעניינו ועל כל השנים שפרשת את כנפייך מעלינו. אורה

עליזה ושלום נמלי. ההתחלה.
בונים בית יחד. משפחה.

THE LAST MOHICAN.

Alice died yesterday. The last member from the "Infamous" group named: The CHUG!

Members were, Shalom, Alice, Michal, Mossy, Iris and Moshe. Other non – members were sometime invited to the weekly event, every Saturday when the CHUG met in one of the homes of a member for Tea and most times – Trifle.

I sometimes was invited and always had fun being with this group of close friends, going back all the way to England and their youth. Mossy was always the center of all the jokes and funny he was. Many a times he brought me to tears from laughing so hard and I will always remember it as having a good time with the "Old Guys"!

We also spoke of what is today unheard of – Books! The guys knew their literature, especially Moshe who was a very well read and quite erudite when it came to literature. I miss them all and the simple and ungreedy way they lived their lives; it is still a wonder and a lesson to me to this day. These men and women who left all in England and made their future on a stony mount just above the Jordan river, new nothing of what the future will bring and although they made some serious errors in the way they supposedly planned the Kibbutz (That is a different article) they were determined and devoted to build something better and more just for the members.

Now most of them are gone and the Kibbutz is just a community trying to figure – out how to survive in what is not what their dreams were all about! I guess this is how life goes and we all must adjust.

My heart goes out to them, they were naïve, idealistic, the most non – greedy people I ever met, who took what was available and gave back all they had and never demanded anything in return. All this is now gone and I miss them every day.

Yoram, Benhaim.

כל על פני ארץ

מילים: שמואל בס

כל על פני ארץ
הוא בן חלופ.
רק שיר הזמר
חי עד אין סוף.

למשפחת כפר הנשיא היקרה,

אין מילים בפינו להביע את תודתנו עבור התמיכה הנפלאה שקיבלנו - ועדיין ממשיכים לקבל מהקהילה - עם מותה של אמנו.

בזמנים כאלו ניתן להרגיש כמה שהמקום הזה מיוחד, חם, עוטף ותומך.

למרות שאנחנו בחו"ל, כפר הנשיא באמת מרגיש לנו כבית וכאן השורשים שלנו.

חברי הילדות שלנו כאן ושבילי הכפר הם אותם שבילים עליהם התהלכנו (יחפים)

לאורך שנות ילדותינו ונעורינו.

נמשיך לבוא לבקר ונשמור על קשר כמובן כי פה ישנה קהילה מיוחדת וכאן המשפחה המורחבת שלנו.

לכל מי שאירגן, אפה, בישל, ביקר, תמך והשתתף בצערנו אנחנו אסירי תודה.

תמשיכו לשמור על הפינה המיוחדת הזו שאין כמוהה באף מקום אחר בעולם.

באהבה ובהוקרה רבה לכולכם,

דני, איתן ואורה.

0507-202884

archion@kh-accounts.org.il

יום שני ט"ו אייר תשע"ט 20 מאי 2019

כפר הנשיא

אל ליאור, גילה, נויט, ורויטל, מכון ויצמן

שלום רב,

ברצוננו להודות לכן, ולכל מי שהיה שותף בארגון הסיוור שלנו אתמול בבית ויצמן, בגנזך ובמכון ויצמן.

היה זה סיוור מעניין, מרגש ומלמד. היה זה סיוור מתוכנן היטב ונדיב: החל מהאוטובוס שאסף אותנו מהקיבוץ למכון ובחזרה, הכיבוד המלבב שחכה לנו על מרפסת הבית, ועבור דרך כל שלבי הסיוור.

בכל שלב ניכר היה שתכננתם כך שלא נתעייף יתר על המידה, ונפיק את המקסימום. וודאי לא נעלמה מכם ההתעניינות והסקרנות של כל המשתתפים בכל המקומות בהם בקרנו; ההתלהבות והרצון שלנו לדעת עוד ועוד, נענו ברצונכם להעניק לנו עוד ועוד ידע ותובנות.

התרגשנו במיוחד מההשתקפות של הקשר בין כפר הנשיא לבין חיים וורה וייצמן שמצאנו בסיוור. התיק של כפר הנשיא בגנזך, שבו מצאנו קשר שלא הכרנו בין הביקור של בנות הקיבוץ אצל ורה וייצמן, לבין הדוד של אחת הבנות המבקרות (משה גלסר), היה תגלית של ממש.

אבל שיא ההתרגשות מבחינתנו היה המפגש עם התצוגה במקום מרכזי בבית ויצמן, של החפצים שמסרנו ל"יד ויצמן" בביקורן אצלנו לפני חודשיים, מטופלים כראוי. הוויטרינה עם הכיתוב הצנוע המוצמד אליה, מזכירים את הקשר המיוחד של קבוץ כפר הנשיא אל משפחת ויצמן. הכיתוב הזה, אינו רק תוספת למוצגים היפים השוכנים בו, אלא מהווה מעין "פיצוי" על סירובו של חיים ויצמן, בצניעותו, לקרוא לקיבוץ על שמו האישי, ומקשר את השם "הסתמי" כפר הנשיא לנשיא מסוים מאד, חיים וייצמן, הנשיא הראשון של מדינת ישראל. קשר זה יובהר לכל המבקרים בעתיד, וזה נוגע ללבנו.

ושוב הרבה תודות לכן ולכל השותפים לאירוח.

תמר וולפין ורחל גינת.

בשם כל הקבוצה.

על תקשורת בכלל

ועל אתר הקיבוץ בפרט

בימים אלה אני מסיימת את תפקידי כמנהלת האתר הרשמי שלנו. רוב האנשים אולי לא מבקרים באתר לעיתים קרובות, אבל כולם מקבלים דיור יומי מעט אחרי השעה 18:00 עם ההודעות, שנכנסו ביממה האחרונה.

התחלתי בתפקיד זה לפני יותר מ-7 שנים מתוך תחושת שליחות לשפר את התקשורת הפנימית שלנו, שהיתה אז לקוייה מאוד.

עד אז שימשו אותנו אתרים פרטיים, בעיקר של דוד אלמן, ואם אינני טועה גם של רות נאי ז"ל. זו היתה תקופה של חסך גדול בתקשורת הפנימית. כל המידע הרשמי והתרבותי הועבר באמצעות לוח המודעות, דפי מידע שחולקו בתאים, וכמובן דברי הכפר שיצא אחת לשבוע, והושם אף הוא בתאי הדואר. מידי יום ראינו ערמות נייר בפחי הזבל מסביב למזכירות, ותאי דואר עמוסים לעייפה בניירת, שבעליהם כלל לא התעניינו בה. אבל אנשים התלוננו בלי סוף על חוסר ידיעה מה קורה בכפר.

מתוך הכרה שיש צורך דחוף לשיפור הנושא, הגיעה ההנהלה להחלטה, שיש צורך באתר רשמי לקיבוץ. חברת בי-אינטראקטיב היתה הראשונה שנתנה לנו את שירותיה, ואני הסכמתי לנהל את האתר מטעם הקיבוץ. זו היתה קפיצת מדרגה ראשונה, שאפשרה גישה קלה למידע לכל התושבים, ובה בעת גם פרסום מידע חיצוני על הקיבוץ לגולשי האינטרנט בחוץ.

כעבור שנתיים שדרגנו את המערכת עם חברת מיידטה שנותנת לנו את שירותיה עד היום. רננה חייט עשתה עבודה מצויינת בעיצוב הגרפי. כל בעלי התפקידים ומרכזי הוועדות יכולים לפרסם הודעות וסיכומי ישיבות בעצמם, ותושבים יכולים להביע דיעה ולפרסם הודעות באמצעות הפורום. כמו כן יש לוח אירועים פעיל, לוח ימי הולדת, לוח עסקים, אלבומי תמונות ועוד. האתר מעוטר בתמונות רבות המאפיינות את הווי הקיבוץ שלנו, כמעט כולם מאוסף התמונות

הפרטי שלי. וכאמור, נשלח מייל יומי עם כל ההודעות שנוספו ביממה האחרונה.

מי שלא יודע על מה אני מדברת מוזמן להציץ באתר בכתובת www.khanassi.org.il ומי שלא רשום עדיין באתר יכול לפנות ולהירשם.

בינתיים נכנסו אמצעי תקשורת אחרים: המקומי, שמספק הודעות חדשות בזמן אמת, המידעון הפנימי, שמקבץ את החלטות ההנהלה וסיכומי הוועדות, ומופץ אחת לשבועיים בערך, הווטסאפ, הפייסבוק ושאר הרשתות החברתיות. וכמובן דברי הכפר הישן והטוב בניצוחה של שושנה הבלתי נלאית. היום באמת אי אפשר עוד לטעון שאין מספיק תקשורת.

אחרי חיפושים רבים מצאתי את מחליפתי – דורית צחור, שנמצאת תמיד במרפאה, מכירה את כולם וכולם מכירים אותה, מיוחדת מאוד עם המחשב, ואין מתאימה ממנה.

דורית עדיין צריכה אישור רשמי של הנהלת הקיבוץ, אבל אין לי ספק שתאושר.

אני מאחלת לך, דורית, הצלחה והרגשת שליחות כמו שהיתה לי עד כה.

נורית

גדלה אנונימית ובפצאמה אנונימית
ושנעם איך וכמה אנצ'אג האגר הפה אטובגנה

על דא ועל הא / חעט: תחר וולפין

על דא ועל הא

והפעם, בעקבות יום העצמאות ולפניו

• מתי תולים דגלים?

שנים רבות אני מקפידה לתלות דגלים על מרפסת ביתי בשלהי ניסן בואכה אייר. אין חוקים ברורים לגבי המועד שבו יש לתלות את הדגלים.

מבחינתי הקו הקובע הוא הכבוד שיש לנהוג בדגל, וזה אומר שהוא לא מתנפנף "לשווא". כלומר בבית פרטי יש לתלות את הדגל רק בצמוד ל... בצמוד למתי? הרבה רשויות תולות כבר לפני הפסח, והדגלים ממשיכים להתנפנף זמן רב אחרי יום העצמאות. אמרה לי חברה, בשבוע שעבר, שאצלה תולים את הדגלים יום לפני יום העצמאות והוא ממשיך להיות תלוי במשך שבוע אחרי החג. אני נוהגת לתלות יום לפני יום השואה, ולהוריד את הדגלים מיד אחרי יום העצמאות, לכבס, ולשמור לשנה הבאה.

מה שקשה לי לראות, אלה דגלי ישראל שנשכחו על מקום תלייתם, והם מלוכלכים ואפילו קרועים. החוק קובע שאין לתלות דגלים בלויים. דגלים קרועים אין זורקים לאשפה אלא גונזים אותם (איפה יש אצלנו גניזה?) כמו שעושים עם כתבים קדושים. ואגב, אחד מזוכי פרס ישראל תשע"ט, פרופ' מרדכי עקיבא פרידמן שהתמחה בהיסטוריה של עם ישראל מתוך חקר המסמכים שמצא בגניזות השונות (ועוד מילים על פרס ישראל אכתוב בהמשך).

לפני שנים רבות היה לי תלמיד חמוד שאמר: "הדגל שלנו יותר גדול מהדגל של גן רימון. המקל לא יותר גדול, אבל הסמרטוט יותר גדול..."

ואם כבר אני מתייחסת לדגלים, מה אומרים על גניבת הדגל שהתנפנף על המכונית שלי? פשע על רקע לאומני...

• יום הזכרון לחללינו

משנה לשנה זה נעשה לי קשה יותר. נעמי שמר כתבה:

בכל שנה בסתיו גיורא
אשא עיני אל ההרים
מאין יבוא עזרי
בכל שנה

ואצלי זה בכל שנה באביב ארנון, ניל ומורן, ורשימה ארוכה של שמות, פנים ועיניים שאני מעבירה בראשי בזמן הצפירה, וזה לא נעשה קל יותר.

השנה הלכתי גם לערב שירי זכרון שקיימו חברי המכינה שלנו. בשבילי שירי זכרון, זה קודם כל "באב אל ואד" ו"דודו" ו"שיר הרעות". מקסימום "אנחנו שנינו מאותו הכפר". ו"אני הולך לבכות לך" של אביב גפן. ופתאום מצאתי את עצמי עם צעירים, בגילם של הנכדים שלי, והם שרים שירים שאני לא מכירה. שירים עכשוויים. אבל הכאב הוא אותו הכאב הנושן.

והצעירים מהמכינה מספרים על קרובי משפחה שלהם שנפלו, הם לא היו פלמ"חניקים, הם נפלו הרבה הרבה זמן אחרי מלחמת השחרור. אך הכאב הוא אותו הכאב, וכאבתי את כאבם של הצעירים האלה, ששבעים ואחת שנים לאחר מלחמת השחרור, מצטרפים הם לכואבים על חללי צהל, שנפלו לאורך כל השנים האלה.

• פרס ישראל לארכיאולוגיה

כשהייתי נערה, יצאתי לטיול של התנועה לגליל התחתון. באחת החניות שלנו קרוב להר עצמון, ראינו קבוצה של נערים ערבים יושבת לא רחוק מאתנו. ההפסקה נגמרה, ויצאנו שוב לדרכנו. אחרי קילומטר או שניים נזכרתי בשקית שהשארתי במקום החנייה ואמרתי זאת למדריך שלי. המאבטח שלנו, יצא מיד בחזרה למקום החנייה, אך לא מצא שם כלום. בשקית הייתה, בין השאר, אפודת צמר ירוקה שאמא שלי הביאה אותה, כשעלתה ארצה. הצטערתי הרבה על אבדן האפודה, אבל קיוויתי שהנער שלקח אותה נהנה ממנה, וידע להעריך את המטען הרגשי שנלווה אליה.

המאבטח שיצא למשימה חסרת הסיכוי הזה, היה בחור צעיר בשם אמנון בן-תור. חלפו לא מעט שנים בטרם התחיל לצוץ בתקשורת שמו של אמנון בן-תור שהלך והתפרסם כארכיאולוג מבטיח.

בשנותיו האחרונות של המלונן שלנו (זוכרים שהיה לנו פעם ענף כזה?) התארכה כל קיץ בחודש אוגוסט קבוצה של ארכיאולוגים שחפרה בתל חצור. בראש המשלחת היה פרופסור אמנון בן תור. בבוקר היה חופר ובערב בשיחה עם חברי המשלחת הוא העניק הרבה ידע לקהל.

ערב אחד אזרתי עוז ונגשתי לדשא של המלונן. התייצבתי לפני הפרופסור, הצגתי את עצמי, ברכתי אותו בברכת ברוך הבא לכפר הנשיא, והודיתי לו על המאמץ שהשקיע בניסיון להחזיר לי את האפודה. הוא, כמובן, לא זכר את הארוע בכלל!!!

ובשבוע שעבר, המאבטח הצעיר הזה קיבל את פרס ישראל לארכיאולוגיה לשנת תשע"ט, ואני הסתכלתי במסך, ברכתי אותו, ואמרתי לעצמי: "אני זוכרת אותו..."

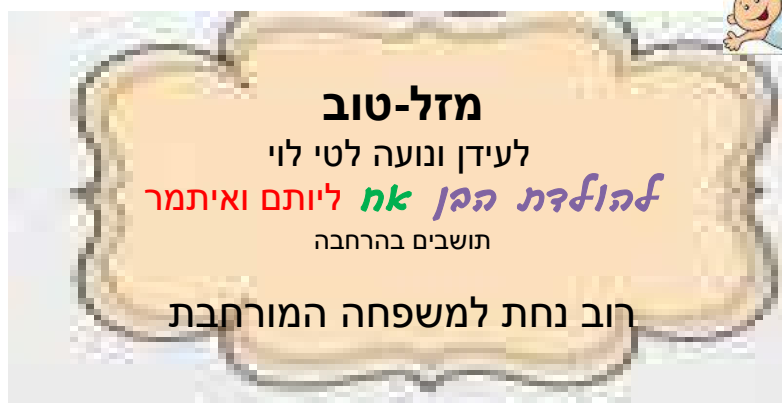
• ברכות לעורכת העלון

ברכות לשושנה שרקי, שזכתה להדליק משואה בערב יום העצמאות. הכבוד המוענק על התנדבות מיוחדת ועל התמדה בעריכת "דברי" שלנו, הוא בהחלט שלך. הדברים שכתבתי כאן, נכתבו לגיליון של השבוע שעבר, שלא ראה אור ועכשיו אנחנו גם יודעים מדוע. זאת הזדמנות להביע רגשי השתתפות בצערה של שושנה, ושל משפחתה עם פטירתו של אביה מנפרד ז"ל.

ולשישה המכובדים המדליקים הנוספים: שרה דבולט, גבי אורן, יפעת והדס וויסבקר, צילה בן רשף ודוד אלמן, שפע ברכות. ותודה לדודו ולטל על התמדתם בקיומו של טכס יפה זה.

שבת שלום

תמר וולפין

מה בצמיחה הדמוגרפית – פרטים מהשטח

תהליך צמיחה בקיבוץ הינו תהליך מורכב ורב שלבי, הדורש תכנון להיבטים שונים הקשורים לצמיחה ולקליטה, קיבוץ כפר הנשיא שם לעצמו מטרה – לשפר ולשים דגש ולהגדיל את הצמיחה.

לטובת הנושא הזה נבחרתי בתפקיד חלקי מאוד שאין באפשרותו לענות על כל הצרכים אך מבטיחה אני שאעשה את מקסימום האפשר בזמן שהוקצב לי לטובת הנושא תפקידי המרכזי הוא - בהתוויית אסטרטגיה ומדיניות לצמיחה וקליטה

למה?

קליטה חדשה נוגעת בכל תושבי הקיבוץ ומשפיע על עתידו לכן שיתוף הציבור הוא עקרון מנחה שלמרות שהוא מעכב הוא כלל בסיס בשבילי להצלחתי בתפקיד ולהצלחת התהליך.

צוות הקליטה בראשותה של צביה כץ ממשיך את תפקידו – וישמח על כל מתנדב נוסף לעשייה

בימים אלו יושב צוות היגוי בנושא הצמיחה הדמוגרפית - לצוות הצטרפו מתנדבים יקרים במגוון גילאים (לצערי לא מספיק צעירים) - אני קוראת פה בזה לצעירים להיות יותר שותפים.

מה?

בתקופה הקרובה נצא לחוגי בית אשר יונחו על מיטב המנחים שהתנדבו והוכשרו לכך.

10 חוגי בית עם מנחים מגוונים בכל ימות השבוע כך שמקווה אני שכל אחד ימצא את הזמן שמתאים לו וכמובן את הרצון לקחת חלק להשתתף ולהשפיע.

על מה?

נדבר בחוגי הבית-

פרופיל של השותפים שלנו להמשך הדרך –

- מאפייני אופי (היחס האישי של הנקלט לשותפות ולמקום) ?

- מאפייני סטטוס (חבר, תושב, קהילתי, אג"ח) ?

- מאפייני הרכב משפחתי (רק ילדים, הטרוגני, בעלי פוטנציאל תרומה לקהילה)?

- מאפייני רמת השותפות (מלאה, חלקית, עצמאות) ?

- גודל ישוב ? - קצב קליטה ?

איך?

בסיום חוגי הבית

החומר ייאסף יגובש ויזוקק לנוהל קליטה שיעבור להנהלה ולאישורה הסופי של האספה. יעוגן בהסכם משפטי ויהווה מסמך מנחה לקליטה העתידית שלנו

תכלס

בימים הקרובים כל אחד יקבל הזמנה לתיבת הדואר לחוג בית -

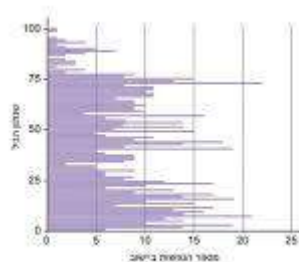
ואם שובצת ביום שלא מתאים, או שמעדיף מנחה אחר לך תמיד תוכל להחליף או להתחלף

העיקר שתגיעו ותשפיעו

בברכה

דליה זלצברג

מנהלת צמ"ד

בין פסח לשבועות

ונשאלת השאלה למה בעצם אנחנו מטריחים אתכם ומזכירים את חג שבועות בפסח? אז ככה, חוט בלתי נראה נמתח מחג הפסח ועד לחג שבועות. החוט הבלתי נראה מורכב מספירת הימים מלמחרת הפסח שבע שבתות עד לחג השבועות. ככתוב: שְׁבַעַה שְׁבַעַת תִּסְפֹּר לָךְ מֵהַחֵל חֲרַמְשׁ בְּקָמָה תִּחַל לִסְפֹּר שְׁבַעַה שְׁבַעַת (דברים ט"ז ט). איזה משפט חקלאי יפה "מהחל חרמש בקמה".

ועוד הפתעה קטנה לצמחונים ולטבעונים שבינינו. בבית המקדש אפשר היה להקריב קורבן מהצומח ולא רק מהחי. יש לנו כאן עדות לכך שהקדוש ברוך הוא עבר התפתחות עצומה מאז שקיבל רק את מנחתו של הבל ואל ערימת הירקות של קין אפילו לא פזל. והנה כעת הוא מוכן לקבל גם קורבנות מהצומח. ולכן מפסח אנו מציינים גם שוויון בין קורבן החי לקורבן הצומח. (למען הסר ספק הקטע הנ"ל מבוסס על עובדות אך נכתב באירוניה).

בזמן שבית המקדש היה קיים היו מקריבים 'ממחרת השבת', כלומר למחרת חג הפסח את קורבן העומר. הקרבן נקרא 'עומר', על שם כמות התבואה שהיא 'עומר', המוקרבת לכהן שיניפנו 'לפני ה' '. על שם הנפה זו הקרבן נקרא גם 'עומר התנופה'. הקרבן היה עשוי משעורה, והוא התיר את התבואה החדשה למאכל. בשבועות היו מקריבים את "שתי הלחם" שהיו עשויות מחיטה, והן התירו הבאת קורבנות מקמח התבואה החדשה.

הפירוש לסיבה שבפסח מוקרב קורבן משעורים, ובשבועות דווקא מחיטים, הוא בהתאם לזמן ההבשלה שלהם – השעורה מבשילה בתחילת האביב והחיטה בסופו; אך יש המייחסים להבדל בין הקורבנות גם משמעות אחרת, והיא, שהשעורה משמשת למאכל בהמה, ואילו החיטה, נחשבת למאכל אדם. וההבדל מבטא את התעלותו של האדם. לפי הסבר זה, פסח מסמל את גאולת הגוף של האדם ביציאה מעבדות לחרות, ואילו חג השבועות, זמן מתן תורה, מסמל את גאולתה של הרוח האנושית.

למקור השם "חג שבועות" ישנם כמה הסברים: הסבר אחד הוא שהוא נקרא כך על שם שבעת השבועות שסופרים מתחילת העומר עד חג זה. הסבר אחר נובע מכך שחג שבועות הוא השני מבין שלושת הרגלים שבהם עלו לירושלים. מאחר ובשבועות חוגגים גם את מתן התורה הכהן היה קורא לעולי הרגל את התורה והם היו נשבעים לתורה במעמד זה, ומכאן שמו "חג השבועות".

בספר דברים פרק י' פסוק י"ט כתוב "ואהבתם את הגר כי גרים הייתם בארץ מצרים". חג השבועות הוא גם חגם של "האחרים", של הגרים. ולכן נהוג לקרוא בו את 'מגילת רות'.

מעניין שהתודעה היהודית בחרה לחבר את רגש ההתעלות של מתן תורה לזיכרון הגרות בארץ מצרים. כאילו שהיא רומזת לנו אל ירום לבבכם ואל תתנשאו. דווקא ברגע הזה הישארו עם שתי רגליים על הקרקע ותיזכרו שפעם הייתם גרים ובגלל עבדותכם לא כיבדו את האנושיות שלכם. ועכשיו, דווקא עכשיו, אתם מצווים לאהוב את הגר, כי גרים הייתם בארץ מצרים.

ישנן שתי מגילות בתנ"ך שעוסקות בשאלת ה"אחרות" כהוויה קיומית. בשתייהן אלוהים אינו פועל אלא בני אדם. באחת, אלוהים איננו מוזכר כלל, בשנייה הוא איננו פעיל. אחת מאוד "גלוטית" האחרת מאוד "ישראלית". שתייהן עוסקות באופן נמרץ בשאלת ה"אחרות", ושתייהן קרויות על שם הגיבורות הראשיות. אך המוטיבציות המסתתרות בתוך כל אחת מהמגילות הן שונות ואף הפוכות. האחת, מגילת אסתר, בוחנת האם ואיך יהודים כמיעוט יוכלו להתקבל במדינה שבה הם ה"אחרים". והשנייה, מגילת רות, שואלת האם ואיך אנו מקבלים/קולטים את האחר אל תוכנו.

שימו לב שכבר בפרק א' במגילת רות אנו פוגשים שני מצבי גרות. האחד יהודים גרים בשדי מואב וחווים על בשרם את חווית האחרות. והמצב השני רות המואביה בבית לחם יהודה והאופן שבו התקבלה על ידינו. רות הנוכריה, הגרה הקיומית שהלכה אחרי חמותה נעמי אל ארצה ומולדתה מארצה ומולדתה שלה. שהגיעה ממקום של מצוקה קשה והצטרפה לעם זר ומוזר וזכתה להקים בתוכו שושלת מלכים שהחלה בדוד ותסתיים במשיח. חשוב לציין שללא ספק יהדותו של דוד לא הייתה עוברת היום בקלות אם בכלל, משום שההלכה מצווה עלינו לא לקבל לקהלנו מואבי עד דור עשירי. רות היא סבתא-רבתא של דוד, וזה בהחלט לא דור עשירי. וזהו הפסוק האחרון הסוגר את מגילת רות: וּבִעַזְ (בעלה של רות) הוֹלִיד אֶת עֹבֵד, וְעֵבֵד הוֹלִיד אֶת יֵשׁוּ, וְיֵשׁוּ הוֹלִיד אֶת דָּוִד. בקיצור יהודי אבל רפורמי.

הביטו סביבכם, השחורה הזאת שנרדפת כעת בחרון אף בארצנו כדי להסגירה אל מותה בארצה, יכולה הייתה להיות רות. אם רק תתנו לה להיות, גם היא תוכל להיות מואביה שחורה שהלכה מארצה ומולדתה אל הארץ שגורלה ציווה לה. חג שבועות הוא חגם של "אחרים". שחורים ונרדפים עד צוואר, ברוכים תהיו שהזכרתם לנו את הימים בהם אנו עצמנו היינו נרדפים עד צוואר ומעונים. תודה לכם מקרב לב.

שבועות הוא המועד היחיד שתאריכו אינו מצוין בתורה. לפי המצוין בתורה, הוא חל ביום החמישים לספירת העומר, אך ללא תאריך. על פי חז"ל, ספירת העומר מתחילה למחרת יום טוב הראשון של פסח. ומאחר ואין בידנו תאריך עברי נותר לנו רק לקבוע שניפגש כולנו בשדה ביום ראשון התשיעי ביוני, עם החרמשים, וגם רות המואביה תהיה שם ברוחה. אם רק ניתן לה להיות איתנו. מועדים לשמחה.

וחג שבועות תעשה לך
בכורי קציר חטים.

הזרעים בדמעה
ברנה יקצרו.

ארץ נתנה יבולה
ארץ זבת חלב ודבש!

בשנת 1927 הלחין המלחין ידידיה אדמון את הפסוקים האלה מן התנ"ך, ומאז אנחנו שרים אותם בחג השבועות. חג שבועות הוא חג חקלאי. היו משחזים חרמשים ויוצאים אל השדה. הגברים היו קוצרים בתנופה את החיטה והבנות היו אוספות את העומרים ושרות ו"הניפו והניפו עומר עומר זה הניפו, עומר תבואה חדשה...". באוויר עלה ריח של קיץ צעיר שרק התחיל וריחה המתוק של חיטה שזה אך נקצרה.

בטקס יום הזיכרון. סיפרו הנעורים על ליאון לייטמן ויונתן בולטר שאנחנו עומדים לזיכרם מידי שנה בטקס הממלכתי של יום הזיכרון,

מכיוון שרוב הציבור לא הכיר את הנופלים, ורצינו שיכירו את האדם שמאחורי השם. מקווה שנתחיל מסורת, שכל שנה מספרים בפירוט על שניים מהנופלים.

רחל גינת ארכיון

יונתן (ג'ון) בלטר

שמו העברי של ג'ון היה יעקב יונתן, והוא נקרא תמיד יונתן.

הוא נולד בלונדון ב-1928. עם סיום התיכון התחיל ללמוד רפואה באוניברסיטה. מנעוריו היה חבר בתנועת "הבונים", וארגן קבוצה בשם "קדימה", במטרה ללמוד את בעיות הציונות וארץ ישראל. יונתן התעניין בשירה ובספרות, וכתב הרבה, בכושר ביטוי ומעוף מחשבה.

לפני שסיים את לימודי הרפואה, התגייס לשירות ה"הגנה", למרות התנגדות הוריו וחבריו.

באוגוסט 1948 עלה יונתן ארצה כאיש מח"ל, ושירת בצה"ל במחלקת הסיור של פלוגה ב' (דוברי אנגלית), בגדוד 72 של חטיבה 7, והצטיין כצלף.

הוא השתתף במספר קרבות ופעולות בגליל ובלבנון. לאחר שנפצע באחד הקרבות, עזב את בית-החולים קודם החלמתו, וחזר לחבריו במחלקה.

יונתן נפל בדצמבר 1948, ליד ראש פינה, בשעה שניסה להעביר ידיעה דחופה. הוא נכנס לשדה מוקשים במטרה לקצר את הדרך, עלה על מוקש, ונהרג.

בן עשרים היה בנופלו.

למחרת הוא הובא למנוחת עולמים בבית הקברות הצבאי בראש פינה.

הבית הסיעודי שלנו, בית יונתן, קרוי על שמו.

יונתן בלטר, בן זוגה של גלי פרנקלין, הוא אחיינו, ונקרא על שמו.

ליאון לייטמן

שמו העברי של ליאון היה יהודה אריה.

הוא נולד בלונדון ב-1923. היה ציוני מנעוריו, חבר תנועת "הבונים", ושאף להגשמה חלוצית. מגיל צעיר התעניין בתעופה.

בגיל 17, עם סיום בית-הספר התיכון, עבר לחוות הכשרה חקלאית בגורסי-ליז, שם גילה תכונות של מדריך ומארגן. היה חבר גרעין "הבונים", שלימים עתיד היה להתיישב במנסורה שבגליל העליון.

באביב 1943 התגייס לחיל האוויר הבריטי, בו שרת עד אביב 1946, בדרגת סמל אווירי, כשהוא משמש לרוב כאלחוטאי מוטס. כמה פעולות ראדאר מוצלחות מעל גרמניה, נזקפות לזכותו.

עם שחרורו חזר לחווה, והתכונן לעליה ארצה ולחלוציות של שלום.

ליאון, בחור רציני ומחמיר בתביעותיו מתנועת "הבונים" ומעצמו, היה בעל חוש הומור, וידע לשמח את החברים. הוא עלה ארצה, ועם קום המדינה נקרא לשרת את המולדת. בחודש מאי 1948 הצטרף לחיל האוויר הישראלי, בו הספיק לשרת חמישה חודשים. הוא הצטיין בתפקידו עד יום נפילתו.

באוקטובר 1948, כתוצאה מתאונה אווירית, נפל מטוס הדקוטה, שהיה בטיסת אספקה לסדום, ליד חולדה, והתרסק. כל חמשת אנשי הצוות נהרגו.

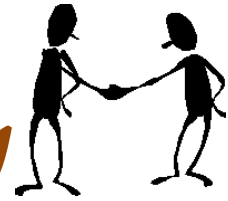
לפי בקשת חבריו, הוא נקבר בבית הקברות הצבאי בראש פינה.

הכיתה הראשונה שנפתחה בכפר הנשיא, כיתת "אריה", נקראה על שמו.

**הרעות כנערייך כולם
שוב בשמך נחייך ונלכה
כי רעים שנפלו על חרבם
את חייך הותירו לזכר.**

חיים גורי

נעים להכיר / מיכל אשחר

השאלות זרות בכל שבוע, השאיפה היא

להכיר את כל חברי הקהילה,

והשבוע - מרים כהן,

גרה בשכונת הפארק

איך הגעתי לקיבוץ

נולדתי בחדרה בהכשרה, להוריי שהיו ממייסדי הקיבוץ. הנשים עם הילדים נשארו בחדרה בזמן שהגברים והרווקות כבר עלו על הקרקע, וכשהביאו את הנשים והילדים, הגעתי גם אני.

את ברוך פגשתי ב"משרד השידוכים" הגדול ביותר בארץ - צה"ל. הוא הצטרף לכפר הנשיא, והחלטנו להישאר כאן.

מה אני עושה בחיים

אני גמלאית צעירה.

בתור נערה, מכיתה ז', עבדנו אחרי הצהריים בענפים בקיבוץ, למדתי שרטוט במפעל "הבונים" ועבדתי בכך עוד בזמן התיכון.

שרתתי בצה"ל בחיל ההנדסה, ולאחר הצבא חזרתי לעבוד במפעל. רציתי ללמוד הנדסאות, אך כבר היו לי שני ילדים קטנים והלימודים היו בחיפה, כך שזה לא הסתדר. השתלבתי בעבודה בחינוך - ליוויתי את כיתת עופרית מכיתה ז' עד יב' ואח"כ שנתיים את כיתת היובל. זה נקרא החינוך הבלתי פורמלי, אבל אז הייתה לינה משותפת, כך שזה כלל גם עוד היבטי חיים. הערתי אותם בבוקר - ללימודים, דאגתי שיאכלו ארוחת בוקר ויגיעו לביה"ס עם סנדוויצ'ים. אחד התפקידים שלי היה לטפל בכביסה של הנעורים, היו להם תאי בגדים במועדון וחילקתי את הכביסה לפי המספרים שלהם. הייתי איתם כשחזרו מביה"ס לחדרים, מועדון, עזרה בשיעורי הבית ופעילויות שונות. היה חשוב לי ודאגתי שכולם ילמדו לרישיון נהיגה. למעשה התפקיד היה להיות הגורם המקשר בין הנעורים, ההורים, בית הספר והקיבוץ.

לאחר סיום עבודתי בחינוך, הלכתי ללמוד הנדסאות-מכונות בתל-חי, כולל הסמכה להוראה. חזרתי לעבוד במפעל "הבונים" יציקות חמרן, במחלקת אבטחת האיכות. המוצרים היו יציקות מדויקות ברמה גבוהה, המיועדות לתעשייה האווירית, לתעשייה הביטחונית ועוד.

רציתי ללמד, ומצאתי עבודה בהוראת מתמטיקה בחטיבת הביניים בבית החינוך "עמק החולה", שם גם חינכתי בכיתה ז'. המשכתי ב"אורט" חצור, ב"אמי"ת" בחצור וב"ברנקו וייס" באיזור.

אחרי כמה שנים חזרתי לעבוד במפעל עד ליציאתי לפנסיה, לפני כשנה וחצי.

היום אני מלמדת בבית שיעורים פרטיים במתמטיקה, מכינה ומוכרת גרנולה, לומדת ציור בתל-חי, שומרת על כושר בפילאטיס, מנסה ללמוד ערבית ולוקחת חלק בפרויקט חידוש וצביעת הכבשים מחגיגות ה-60 לקיבוץ.

קרובי משפחה בקיבוץ

אישי - ברוך

בתי – ענבר ובן זוגה אנדריי, בונים בית בכפר הנשיא, כרגע גרים בחצור

אחותי – לאה כץ ובן זוגה נחמן

אחי – דוד דיבון .

ג'וליה ניצן היא גיסתה של אימי

ההורים שלי קבורים כאן – איזי ומטי דיבון ז"ל

אחותי שולמית ובן זוגה פאול גרים בניו-זילנד

שלושת ילדינו האחרים – עומר ומשפחתו בכפר יונה, סיון ומשפחתו בקרית ענבים והדס ומשפחתה באוסטרליה.

כמה מילים על הקיבוץ

בשבילי, זה המקום שנולדתי בו. אלו היו החיים בתור ילדה, המובן מאליו. אנחנו היינו מהילדים הראשונים של הקיבוץ, וממש חיינו את האידיאולוגיה. חיינו בלינה משותפת, אכלנו 3 ארוחות בחדר-האוכל, למדנו בכפר הנשיא ועבדנו בענפי הקיבוץ.

בהתחלה חיינו על גבעה חשופה, בעצם. ההורים שלנו באו לגבעה הזאת, פינו את האבנים, בנו בתים, שתלו עצים והקימו קיבוץ. אני מסתכלת היום, רואה גן-עדן ויודעת שזו עבודה של חלוצים. אני מאוד מעריכה את הדור הזה, שבחר לעזוב את בית הוריהם, לעבור לחוות הכשרה ומשם לעלות ארצה ולהקים קיבוץ.

אף פעם לא גרתי עם ההורים שלי, ורק כשהקמתי משפחה, ראיתי מה ההבדל בין לינה משותפת לבין לינה משפחתית, על כל המשתמע מכך.

הקיבוץ השתנה והופרט. זהו תהליך שקורה בתנועה הקיבוצית, מאחר שרצון החברים הוא לקבלת תמורה ישירה בהתאם למאמציהם והכנסתם. אני מניחה שתהליך זה רק ימשיך ויתגבר, כנראה על חשבון חיי קהילה משותפים.

משהו שאפשר לספר

אני שותפה לשני פרוייקטים של יצירה קהילתית בקיבוץ.

הפרוייקט הראשון הוא חידוש הכבשים הפזורות במשק. הכבשים הם לזכר ענף הצאן שהיה כאן בקיבוץ, שנסגר לפני זמן רב. בחגיגות ה-60 לקיבוץ הוחלט לפזר בקיבוץ את הכבשים, כאשר כל משפחה שרצתה קיבלה כבש והיתה אחראית להפוך אותו ליצירת אומנות. במהלך השנים הכבשים דהו, בלו והחלידו, והחלטנו לאסוף אותן ולצבוע מחדש. הרעיון היה להקים עדר בסובה, אך ראינו שיש יותר מדי מהן, כך שחלקן שם וחלקן מפוזרות ברחבי הקיבוץ. יש כבשים שהושארו במקומן המקורי. בקרוב נסיים את החידוש ביחד עם המכינה, אשר קיבלה שש מהן.

הצטרפתי גם לפרוייקט קישוט אחד מקירות חדר האוכל בפסיפס משברי צלחות וספלים ממוחזרים. הפרוייקט עלה כחלק מהרעיונות לשנת ה-70, ואני הצטרפתי אליו. על הקיר (שמיקומו יוחלט בקרוב) יודבקו פסיפסים שבמרכז כל אחד מהם בולט חצי ספל או מיכל כלשהו, אשר יחזיק סקולנט – צמח הזקוק למעט מים. את חלקם של הפסיפסים הכנו ביחד עם הציבור, ואת חלקם עם ילדי התלתון. את שילוב הפסיפסים ליצירה השלמה על הקיר נבצע בקרוב.

תודה רבה מרים, נעים להכיר!

היכּונו... היכּונו... היכּונו

שלום לכולם!

בשעה שאני כותב אליכם שורות אלו, החלה מבחינתי הספירה הסופית לאחור לקראת פתיחת עונת הרחצה לקיץ 2019. נותרו 10 ימים בלבד ובשעה שרובכם תקראו שורות אלה יוותר רק שבוע. לא יודע מה אתכם, אבל אני נרגש ביותר. הכנות מרובות אישורים אין סוף ועלויות שלא נדע... והכול בשביל שנוכל כולנו להינות בכיף - במקום שיעזור לכולם להפיג את חום הקיץ הישראלי.

השנה יעמדו לרשותנו שני מצילים מרכזיים חדשים: איתמר בן קיבוץ מלכיה ולין מאשדוד שהיא גם מאמנת שחיה וגם אלופת ישראל ב...הרמת משקולות...

הורים שיהיו מעוניינים בלימודי שחייה מקצועיים לילדיהם ע"י לין יכולים לפנות אליי לתיאום הנושא איתה.

בחודשי הפעילות של הבריכה הם יתגוררו רוב הזמן בקיבוץ. אנחנו בטוחים שעשינו בחירה טובה ולכם נותר לשמור על ההוראות כדי שעונת הרחצה (-1/6/19 30/9/19) תעבור עלינו בכיף ובשלום.

שעות הפעילות המתוכננות לקיץ הקרוב:

חודש	א-ד בוקר	א-ד אחה"צ	יום ה'	יום שישי	יום שבת
יוני	09.00-13.00	18.30-15.30	09.00-18.30	17.00 - 09.00	18.30 - 09.00
יולי	09.00-13.00	19.00-15.30	19.00- 09.00	17.30 - 09.00	19.00 - 09.00
אוגוסט	09.00-13.00	19.00-15.30	19.00 - 09.00	09.00 -17.30	19.00 - 09.00
ספטמבר	09.00- 13.00	19.00-15.30	19.00 - 09.00	19.00 -17.30	19.00 - 09.00

* שימו לב לאור בקשות מיוחדות של בנים חיילים אנו נפעיל את הבריכה בימי חמישי באופן רצוף גם בצהריים בתקווה שתהיה הענות וביקוש שיצדיקו את העלויות הנוספות. זה תלוי בכם עכשיו. נתחיל ונבחן את העניין בהמשך.
** ייתכן שיהיו שינויים קלים בהתאם לטמפ' המים בחודש ספטמבר..

במהלך הימים א-ו הקרובים יהיה ניתן לרכוש מינויים בלב הקיבוץ בשעות הבוקר ובשעות אחה"צ בהן "לב הקיבוץ" פתוח. חשוב לזכור - המינויים שלנו (אתם) הם מקור ההכנסה הבלעדי כמעט למימון הפעילות של הבריכה. החלטנו ללכת לקראת הציבור ולא לייקר את המינויים לעומת השנה שעברה ואפילו להוזיל מעט - חשבנו שנכון ולו בלבד לאפשר לכולם להינות מהבריכה כמה שיותר. שוב הכדור (ההחלטה) בידיים שלכם. כול מינוי נוסף מבורך ויאפשר לנו עונה ללא גרעונות... נותר רק להכין את בגדי הים להצטייד בקרם הגנה, מצב רוח טוב ויאללה למים עונת רחצה נעימה.

קורס ריענון למצילים + עזרה ראשונה ייערך ביום שישי ה- 31/5/19 בהדרכת יאיר אסודי בין השעות 08.00-12.00 (עזרה ראשונה) ו 12.00-13.00 (הצלה) הריענון תקף לשנתיים. מבקש וממליץ מכול מי שצריך ריענון ויכול –לנצל את ההזדמנות שזה נעשה אצלנו בבריכה ולעשות. נשמח כמובן לתת עדיפות לכול בן משק/חבר שירצה להיות מציל בבריכה שלנו. תעודת מציל היא נכס כלכלי לא קטן למי שמחזיק תעודה כזו.

אבי

בשם כול צוות הבריכה.

משולחן העורכת

**בשבת האחרונה, מנפרד בנימין אבא שלי בן ה-97
הלך לעולמו. יהי זיכרו ברוך.**

ואני כותבת עליו ואליו:

ראש פינה

מילים: שלמה סקולסקי

.....

מה יפית ראש פינתי,
כתר ראש שלי,
ארשתיך בדם וסבל
לי, לי, לי.

שביל סולל על מורד,
שביל חדש בין אבני כף,
אלונים פורשים צמרת,
דום שרים לבן יוסף.
בין הבקע והשיא
קבר עד חצב,
אלונים נדים באבל:
שכב, שכב, שכב.

ובלילה עם חצות
קול דממה דקה ירעד:
"אין כובשים את ראש הסלע -
אם אין קבר במורד!"

.....

**את השיר הזה כתב שלוימלה סקולסקי חבר פלוגת ביתר, על
המרפסת של הבית של סבתא רוחל שלי.**

**את המדרגות היורדות מהרחוב העליון אל הוואדי, ובהמשך, את
השביל הזה כאן בהר, המוביל אל קברו של בן יוסף. שלמה בן**

יוסף הגיע לארץ ללא משפחה וגר אצל סבתי. אבן על אבן בנו אנשי פלוגת בית"ר בראשם מרסיל טוביאס ומנפרד - אבא שלי. כאן על האדמה הזאת הם כרתו ברית חברים לעד. התגייסו לצבא הבריטי, אחר כך להגנת היישוב העברי. והלכו איש איש לדרכו.

אבא שלי הנער בן ה 16 הגיע עם עלית הנוער של בית"ר מגרמניה הנאצית - לראש פינה. ראש פינה על איכריה הקשוחים שהתערבבו עם ערביי היישוב, המשיכו לעצב את דמותו עם השנים.

"עם חבורת הנוער של בית"ר הגיע בחור יפה גבוה רחב כתפיים" מספר לי אביב קלר על אבא שלי, "מעולם לא נראו בחורים גבוהים כאלה במקומותנו.

בכל ערב בשעת סידור העבודה ליום של מחרת, היו איכרי ראש פינה מתווכחים ביניהם - כולם מבקשים רוצים את מנפרד לעבודה בשדותיהם. הוא היה עובד חרוץ ומסור מאין כמוהו. הוא ידע לעבוד".

בין החברה של בית"ר, מרסיל טוביאס השארמנטי, היה הגבר החביב ביותר על סבתא שלי, כאן בביתה, מרסיל ומנפרד החלו שניהם מחזרים אחרי מאשה בתה של רוחלה, מבלי לדעת האחד על השני..

מנפרד הוא זה שמגיע היום למנוחת עולמים. לצידה של מאשה שלו – של כל החיים. מאשה (אמא שלי) הלכה לדרכה לפני 17 שנים, מנפרד יצא לדיור מוגן בנורדיה. היום הוא שב לכאן.

אבא שלי שהגיע אל ראש ההר - מתחבר היום שוב לאדמת ראש פינה, לעולמים. כאן מול קברו של שלמה אח שלי וילדיו, אמא שלי, סבתא שלי, ובראש ההר סבא סבתא, ואברהמלה שנהרג בפרעות תרפ"ח.

זו ראש פינה שלי. אלה הם הסלעים של ילדותי שבהר ובמורד.

עם ההורים האלה שלי; הייקה והראש פינאית, עם הסבתא שלי
ביידיש ובערבית, ספגתי את ההסטוריה של העם היהודי בארץ
ישראל ואת ראש פינה שלי.

ראש השבט שלנו הלך לעולמו, היום אני מקבלת עליי את הכתר
של זקנת השבט.

אבא שלי. הייתי אבא טוב. סבא טוב. מורה לחיים עצמאיים מלאי
עשייה, נחישות והתמדה, ותשוקה לחיי נצח.

זכית, זכינו.

הייתי צריכה לעמוד כאן לראות ולהיווכח שמתת. מי היה מאמין.

הנכד שלך אלעד היה שותף פעיל הבוקר, בהכנת מיטת הנצח
שלך כאן. היית גאה להיווכח שוב, בעבודת הכפיים שירש ממך
הנכד.

לך לשלום איש נצחי, אבא יקר ואהוב. סבא גדול.

זכרך ברוך יהיה בינינו. מקווה שהשקט כאן לא ישגע אותך, וזה
שאין יותר תוכנית, רק חופש. ואני מקווה שאולי בכל זאת יש שם
בריכה למעלה.

תגיד להם שאני אמרתי, שאתה לא יכול בלי.

פינת הויזואולוגיה דוד אלמן

Visualogy corner (David Ellman)

עליזה נמלי

חברה בקבוצת מייסדי
כפר הנשיא

נוחי על משכבך בשלום

